

Рѣзкото очѣртание отъ източното наречие, особно въ Сливенъ, на старата инфинитивна форма (безъ окончанието *ти*): не можъ до (не можешъ да дойдешъ), не можъ ре (не можешъ да речешъ), ни мошъ я (не можешъ яде) и т. н.

Нѣкои особни Сливенски глаголи.

Мѣнкамъ, говоря тихо, неразбрано — хъркамъ при боледуване.

Додрѣзване, домязвамъ.

Прискимбичамъ се, прѣскандямъ се.

Просенвамъ, прокълнявамъ.

Пинкамъ се, звуково напѣване да се дигне нѣщо.

Полимисвамъ, посѣгамъ съ жажда за нѣщо (отъ грѣцки).

Припирамъ, настоявамъ.

Упосквамъ, изпояждамъ до зърно, изтрѣбвамъ (въшки).

Намундрямъ се, нацупвамъ се, разсърдвамъ се, начумервамъ се.

Мандзосвамъ, натяквамъ, гълча.

Изкънквамъ, издействамъ.

Наклавамъ се, надебелявамъ, затлъстявамъ; вѣроятно отъ старославянското *Класти*, турямъ, натрупвамъ, отгдето и *клада складъ*.

Здрѣпалосвамъ, дрѣпамъ, откъсвамъ.

Халосвамъ, удрямъ съ сила; смайвамъ.

Тѣтрузя, бавно тѣтрене.

Плюскамъ, ямъ прекалено.е.

Ропамъ, отвърщамъ, грубо отговарямъ.

Слацасвъмъ, следя, надзиравамъ.

Даганя, надаганявамъ, бия.

Скепцвамъ, хващамъ ненадейно.

Хокамъ, нахоквамъ, гълча, мѣмря.

Протвя се — старая се, бързамъ, съ протѣснение.

Изцуквамъ — изпивамъ и др.

Нѣкои особни имена на предмети.

бонела (вилаца, отъ бодя¹⁾, паличе (кибрить, отъ паля),¹⁾ кадусъ (*cadus*, много голѣма, еднодѣнна бѣчва), кубусъ прѣстена голѣма чаша (отъ *subus*?), скѣбрица (старинна, бѣлгарска дума на грѣцки *скупврия*); старобѣлгарския изразъ за златната монета, ако и етимоложки преминала отъ византийцитѣ, се срѣща въ изрази като прилагателно на собствени имена: „*перпери* Марийка“ (злата Марийка: отъ *перпера*²⁾), *зезя* (кака), въ звателенъ п: *зезе*.

¹⁾ Богоровъ безъ да подозира наличността на тая дума въ Сливенъ в стремежа си да замѣнятъ чуждитѣ думи съ бѣлгарски, за кибритъ бѣше изковалъ „драсни-пали-клечица“.

²⁾ Ср. въ една Търновска пѣсень (Мсб, XXVI, 256); златна зѣма *къчулатъ, къчулатъ пирпирятъ*.